

РЕШЕНИЕ

№ 2095

гр. София, 24.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 02.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **2886** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от Б. А., гражданин на Република Т, като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е Заповед № ЗДМ-106/11.03.2010 г. на директора Д. „М.“, с която е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане в Република Б“, за срок от 10 години. В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалния закон - отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК. С изложени в жалбата мотиви жалбоподателят прави искане за постановяване на решение, с което да бъде отменен оспорваният административен акт.

Ответникът – директорът на Д. „М.“ не изразява становище по жалбата.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № ЗДМ-106/11.03.2010 г. на директора на Д. „М.“, на

основание чл. 42з, ал. 1 и ал. 3, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република Б на Б. А., гражданин на Република Т е наложена принудителна административна мярка забрана за влизане в Република Б за срок от 10 години. Оспорваната заповед е мотивирана с предложение, рег. № ХМ 2567/11.03.2010 г. на началника на сектор „ПНМ” в Д. „М.”, а именно поради това че лицето е извършило умишлено престъпление на територията на Република Б по чл. 280 от НК, за което е осъден на две години и шест месеца лишаване от свобода по НОХД № 54/2008 г. на Районен съд гр. С. Предложението е мотивирано и с обстоятелството, че лицето е извършило умишлено престъпление на територията на Република Б, което съгласно българското законодателство се наказва с повече от три години лишаване от свобода, неговото присъствие в страната създава сериозна заплаха за обществения ред. Като доказателство в производството пред настоящата инстанция е приета и Заповед № ЗДМ 105/11.03.2010 г. за налагане на лицето на принудителна административна мярка „експулсиране от Република Б” и удостоверение от Министерството на правосъдието, че чужденецът е изтърпял присъдата по нохд № 54/2008 г. на Районен съд гр. С. Оспорваният административен акт е връчен на жалбоподателя и същият е запознат с него на 11.03.2010 г., видно от отбелязването върху същия.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Като прецени доказателствата по делото и обсъди основанията, посочени от жалбоподателя, както и извърши служебна проверка за валидността и законосъобразността на оспорения административен акт в съответствие с чл. 168 от АПК, съдът намира оспорената заповед за законосъобразна, а жалбата за неоснователна.

Забраната за влизане в Република Б е принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 4 от Закона за чужденците в Република Б. Съгласно чл. 42з, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б забрана за влизане в Република Б се налага, когато са налице основания по чл. 10. Сред основанията по чл. 10 е и посоченото от административния орган такова по чл. 10, т. 6, а именно, когато е извършил умишлено престъпление на територията на Република Б, което съгласно българското законодателство се наказва с повече от три години лишаване от свобода. Видно от съдържащите се в предложението за налагане на мярката данни, като

основание за налагане на принудителната административна мярка е посочена чл. 10, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република Б. Не се спори между страните по спора, това се установява и от представените по делото доказателства, че чужденецът – жалбоподател в производството пред настоящата инстанция е извършил престъпление по чл. 280 от НК. Съгласно чл. 280, ал. 1 от НК който преведе през границата на страната отделни лица или групи от хора без разрешение на надлежните органи на властта или макар с разрешение, но не през определените за това места, се наказва с лишаване от свобода от една до шест години и глоба от петстотин до хиляда лева. Следователно, правилно решаващият административен орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 42з, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република Б и като е взел предвид, че налагането на мярката е такова, което следва да се осъществи при наличието на посочените в нормата правни обстоятелства, без прилагането ѝ да е предоставено на неговия избор е наложил принудителната административна мярка. В съответствие с чл. 42з, ал. 3 е определен и срока на наложената принудителна административна мярка, като административният орган е направил преценката, че с оглед вида на извършеното престъпление (превеждане през границата на страната на лица без разрешение на надлежните органи на властта) забраната следва да бъде за срок от 10 години. Заповедта за налагането на принудителната административна мярка е издадена от компетентен орган – съгласно чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Борба с организираната престъпност", "Гранична полиция" и "Охранителна полиция", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на Д. "М.", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Не се отразява на законосъобразността на оспорената заповед обстоятелството дали предложение № ХМ 2567/11.03.2010 е било връчено или не на жалбоподателя с оглед и на това, че мотивите, съдържащи се в същото се съдържат и в заповедта за налагане на принудителната административна мярка. Жалбоподателят е запознат с оспорваната заповед, видно от отбелязването върху същата на езика, който владее. Отделно от това, връчването на заповедта, респективно нейното съобщаване по съществуващото си представляват действия извън волеизявлението на административния орган по издаването на заповедта и същите не се отразяват на нейната действителност. Не е нарушено и правото на жалбоподателя на защита,

същият е запознат със съдържанието на заповедта и е оспорил същата по съдебен ред. Неотносимо е оплакването, съдържащо се в жалбата относно обстоятелството, че жалбоподателят е бил осъден на лишаване от свобода две години и шест месеца с оглед на обстоятелството, че предпоставка за приложимостта на чл. 10, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република Б е наличието на извършено умишлено престъпление на територията на Република Б, което съгласно българското законодателство се наказва с повече от три години лишаване от свобода, т.е. от значение е това, че престъплението се наказва с повече от три години лишаване от свобода, а не обстоятелството, че лицето е осъдено да изтърпи по-малък размер на наказанието за извършеното престъпление.

Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията, предписани му от закона. Заповедта е мотивирана - в същата е посочено, че е издадена във връзка направено предложение № ХМ 2567/11.03.2010 г. В заповедта е посочено и правното основание за издаването ѝ - чл. 42з, ал. 1 и ал. 3, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република Б.

Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издадена е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 42з, ал. 1 и 3, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република Б материалноправни предпоставки за това. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което оспорването като неоснователно следва да бъде отхвърлено.

Водим от горното, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването от Б. А., гражданин на Република Т срещу Заповед № ЗДМ-106/11.03.2010 г. на директора Д. „М.“, с която е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане в

Република Б”, за срок от 10 години, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ